

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **J. A.**, zastoupen Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem se sídlem Baranova 1026/33, Praha 3, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) R. A. A., II) E. A., III) D. A. A., IV) S. D. A. A.**, osoby zúčastněné na řízení II), III) a IV) zastoupeny osobou zúčastněnou na řízení I) jako zákonnou zástupkyní, proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 2. 2015, čj. MV-5438-5/SO/sen-2015, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2019, čj. 9 A 52/2015-139,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **3 400 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám jeho zástupce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobci byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání s platností do 24. 7. 2013. Žil ve společné domácnosti s manželkou s třemi nezletilými dětmi (nejstarší se narodilo v ČR). Pobytová oprávnění manželky a dětí byla odvozena od oprávnění žalobce (dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny). Dne 10. 7. 2013 žalobce podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Tuto žádost Ministerstvo vnitra (dále „ministerstvo“) rozhodnutím ze dne 8. 11. 2014, čj. OAM-35866-20/DP-2013, zamítlo a platnost povolení neprodloužilo dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále „zákon o pobytu cizinců“), neboť doložené příjmy žalobce nedosahují výše požadované zákonem. Proti tomu podal žalobce odvolání, které žalovaná

v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítla a rozhodnutí ministerstva potvrdila. Přestože ministerstvo vypočítalo podle žalované prokázaný příjem chybně, ani správná částka nesplňovala požadavek § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

[2] Rozhodnutí žalované napadl žalobce žalobou u Městského soudu v Praze (dále „městský soud“). Namítal, že správní orgány nezohlednily doložené příjmy od rodinných příslušníků, ani neupřesnily, jaký dokument lze považovat za dostatečný k prokázání příjmu. Nedostatečně zjišťovaly též okolnosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců a přiměřenost dopadů rozhodnutí vyhodnotily chybně.

[3] Městský soud nevyhověl argumentaci týkající se daru od rodinných příslušníků ani postupu při prokazování příjmu. Ztotožnil se však s posledním okruhem žalobních námitek, napadené rozhodnutí shora označeným rozsudkem zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Nejprve připomněl povinnost správních orgánů posoudit dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince s tím, že správní orgány se tímto dopadem správně zabývaly. Neshledaly však, že by dopad tohoto rozhodnutí byl nepřiměřený a vyšly z toho, že manželka i děti žalobce odvozují svůj pobytový status od jeho oprávnění k pobytu, a celá rodina tak bude muset území ČR opustit společně s ním. Městský soud žalované vytkl, že se zabývala pouze dopadem napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, nikoliv však členů jeho rodiny, a to přesto, že (jak sama uvedla) budou rodinní příslušníci muset v důsledku tohoto rozhodnutí území ČR rovněž opustit. Správní orgány věděly, že rozhodnutí o žádosti žalobce bude mít zřejmý dopad i na oprávnění k pobytu jeho manželky a dětí, tudíž bylo nezbytné posoudit dopad rozhodnutí do rodinného a soukromého života celé této skupiny. Nelze souhlasit s tím, že by se tyto dílčí dopady měly posuzovat až samostatně v rámci rozhodování o jejich žádostech o prodloužení pobytu. Z důvodu návaznosti jejich pobytu na pobytové oprávnění žalobce je totiž zřejmé, že jim v důsledku napadeného rozhodnutí pobytová oprávnění nemohou být prodloužena, k čemuž také posléze došlo. Při posuzování dopadu do soukromého a rodinného života „slučovaných“ osob bylo jejich postavení v následném řízení o povolení jejich pobytového oprávnění zásadně oslabeno. Rodina je navíc funkčním celkem a soukromý a rodinný život jejich členů je nerozlučně svázán a propleten. Jelikož v projednávané věci nebyl posuzován soukromý a rodinný život manželky a dětí žalobce, nebyl učiněn ani jasný závěr, zda tyto osoby mohou žalobce bez problémů následovat zpět do země původu. Závěr žalované, že právo na rodinný život žalobce nebude dotčeno, neboť celá rodina bude muset opustit území ČR, je nesprávný. Dopad na zájmy dětí žalobce (včetně jejich zájmu na zachování soukromého života na českém území) bylo třeba posoudit již v případě rozhodnutí o jeho žádosti o prodloužení povolení k pobytu, což plyne i z č. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, čl. 24 odst. 2 Listiny základních práv EU i z judikatury Evropského soudu pro lidská práva a Nejvyššího správního soudu. Správní orgány tak měly podle městského soudu povinnost při rozhodování o žádosti žalobce posoudit dopad negativního rozhodnutí do rodinného a soukromého života celé jeho rodiny, a to zejména s ohledem na to, že děti žalobce zde žijí řadu let a nejstarší z nich se zde dokonce narodilo. Městský soud tak uložil žalované, aby v dalším řízení poměřovala na jedné straně intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny způsobenou napadeným rozhodnutím, a na druhé straně závažnost důvodů, pro které jeho žádost ministerstvo zamítlo. Je třeba posoudit dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života nejen žalobce, ale i osob, jejichž pobyt je navázán na pobyt žalobce, a přitom vzít v potaz i princip nejlepšího zájmu dítěte.

pokračování

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[4] Proti rozsudku městského soudu podala žalovaná (dále „stěžovatelka“) kasační stížnost. Nesouhlasí se závěrem městského soudu o nedostatečně zjištěném stavu věci ve vztahu k posouzení přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Řízení o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu je zahajováno na návrh, a jako takové je ovládáno dispoziční zásadou. Bylo tedy na žalobci, aby tvrdil rozhodné skutečnosti a podložil je relevantními důkazy, a to i pro účely posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce však v průběhu řízení žádné takové skutečnosti netvrdil, tudíž neunesl břemeno tvrzení ohledně potenciálně dotčených soukromých a rodinných vazeb, které na území ČR má, a jejich intenzity. Ministerstvo i stěžovatelka proto vycházely z údajů vyplývajících ze spisového materiálu a cizineckého informačního systému.

[5] Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců nelze podle stěžovatelky (s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu) vykládat tak, že by bylo vždy a za všech okolností povinností správních orgánů zabývat se všemi v něm uvedenými skutečnostmi. Právo plynoucí z čl. 8 Úmluvy není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Zájemem státu bezpochyby je, aby na jeho území pobývali jen ti cizinci, kteří mají ke svému pobytu dostatek finančních prostředků, a nestanou se tak nedůvodnou zátěží sociálního systému. Pakliže příjmy žalobcovy rodiny nedosahují zákonem požadované výše, existuje zde riziko, že by náklady související s pobytem žalobce na území ČR nesl stát. Z výše příjmu, která byla ve správním řízení zjištěna, je navíc evidentní, že příjem rodiny žalobce nesplňuje zákonné podmínky o nikoliv nepodstatnou částku.

[6] Stěžovatelka dále nesouhlasí ani s postupem městského soudu, který přibral do řízení o žalobě manželku a děti žalobce jakožto osoby zúčastněné. Účastníkem řízení byl v dané věci totiž pouze žalobce, nebylo tak třeba posuzovat soukromý život členů jeho rodiny. Účastenství podle § 27 odst. 2 správního řádu je vyloučeno, neboť toto ustanovení předpokládá přímé a bezprostřední dotčení na právech a povinnostech dané osoby. Rodina žalobce však napadeným rozhodnutím mohla být podle judikatury Nejvyššího správního soudu dotčena jen nepřímo, neboť řízení o prodloužení pobytového oprávnění se přímo a bezprostředně dotýká jen jeho samotného. Přiznáním postavení účastníka (správního) řízení rodinným příslušníkům žalobce a posuzováním dopadů rozhodnutí do jejich soukromého života by došlo k porušení zásady legitimního očekávání a rovnosti před zákonem, neboť v těchto řízeních o udělení anebo prodloužení doby platnosti pobytového oprávnění má postavení účastníka vždy jen žádající cizinec. Městský soud použil příliš extenzivní výklad posuzování zásahu rozhodnutí do rodinného a soukromého života účastníka řízení, který by znamenal enormní zatížení správních orgánů.

[7] Žalobce ke kasační stížnosti uvedl, že v předchozím řízení setrval tvrdil, že rozhodnutí stěžovatelky zasahuje do jeho práv a práv jeho manželky a dětí, což bylo hlavním bodem jeho argumentace pro zrušení napadeného rozhodnutí. Skutečnost zásahu do práv jeho manželky a dětí byla stvrzena i tím, že jim bylo přiznáno postavení osob zúčastněných na řízení. Tím byly uznány za osoby, které byly vydáním napadeného rozhodnutí přímo dotčeny na svých právech, což bylo třeba zhodnotit již ve správním řízení. Rodinné poměry žalobce navíc vyplývaly přímo ze správního spisu, ve kterém byly

řádně popsány a ke kterým se i stěžovatelka v rozhodnutí ve věci vyjadřovala. Demonstrativní výčet kritérií nutných pro posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců neznamená, že si správní orgány mohou vybrat, jaká kritéria budou v daném případě posuzovat, ale jsou povinny zohlednit ta kritéria, která jsou pro věc relevantní. V případě žalobce bylo zjevné, že hlavním důvodem je právě existence rodiny a zhodnocení zásahu rozhodnutí do jeho práv i práv ostatních rodinných příslušníků. Práva žalobce nelze oddělit od práv jeho dětí, o které pečuje a které zde chodí do školy, prožily zde celý svůj život a mají zde veškeré své sociální zázemí. Stejně je tomu tak v případě manželky, která zde má zaměstnání, rodinu a pevné sociální vazby.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[8] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v mezích rozsahu kasační stížnosti a v ní uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud považuje za vhodné předeslat, že mezi účastníky v dané věci především není sporné, zda bylo třeba posoudit dopad rozhodnutí o žádosti žalobce o prodloužení pobytového oprávnění do soukromého a rodinného života (srov. § 174a zákona o pobytu cizinců). Správní orgány k tomuto posouzení přistoupily, z čehož vychází i odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu. Nejvyšší správní soud považuje dále za potřebné zdůraznit, v čem spočívají důvody, pro které městský soud žalobou napadené rozhodnutí stěžovatelky zrušil. Městský soud dle závěrů uvedených v bodě 51. odůvodnění rozsudku zrušil napadené rozhodnutí stěžovatelky s odkazem na § 78 odst. 1 s. ř. s. „*pro vady řízení*“, přičemž v předchozím odstavci výslovně uzavřel, že část rozhodnutí stěžovatelky zabývající se dopadem do soukromého a rodinného života žalobce je třeba považovat za „*nedostatečnou*“, skutkové okolnosti „*nelze považovat za dostatečně zjištěné*“ a napadené rozhodnutí „*je tak v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů*“ (viz bod 50. napadeného rozsudku). K tomu je třeba poznamenat, že jistě mohou nastat situace, kdy důvodů pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného správního orgánu může být současně dáno i více, některé důvody se mohou vzájemně doplňovat, ostatně hranice mezi naplněním některých z těchto důvodů nemusí být vždy zcela zřetelná a jednoznačná. Zrušující důvody by však měly z rozsudku krajského soudu vždy jasně plynout a především by neměly být vzájemně rozporné. Na tom je nutno trvat nejen z hlediska vymezení předmětu případného kasačního přezkumu rozsudku ze strany Nejvyššího správního soudu, ale zejména pro účely dalšího vedení řízení před žalovaným správním orgánem, který musí zrušujícím důvodům uzpůsobit svůj další postup v řízení při respektování závazného právního názoru vysloveného krajským (městským) soudem.

[11] Pro nyní projednávanou věc je v návaznosti na výše uvedené klíčové především to, že z odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu lze seznat, jaké pochybení stěžovatelce vytýká a především ji v tomto směru zavázal srozumitelným právním názorem. Městský soud shledal pochybení stěžovatelky v tom, že nedostatečně odůvodnila závěr o dopadu daného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Pro posouzení nyní uplatněné kasační argumentace je tedy podstatné, že městský soud nezrušil žalobou napadené rozhodnutí stěžovatele z důvodu nesprávného právního posouzení (nezákonnosti), s nímž by městský soud ve svém rozsudku polemizoval, ale pro vady

pokračování

tohoto rozhodnutí týkající se skutkových závěrů stěžovatelky a navazujících nedostatků odůvodnění. V této souvislosti je třeba připomenout, že stěžovatelka při rozhodování neopomněla, že žalobce na území ČR pobývá se svojí manželkou a třemi dětmi, a stejně tak vyšla z toho, že jeho manželka i děti odvozují svůj pobytový status právě od oprávnění žalobce. V tomto ohledu sice poukázala na to, že žalobce nijak nekonkretizoval, jaký negativní dopad bude mít dané rozhodnutí do jeho života, současně však stěžovatelka výslovně uzavřela, že celá rodina žalobce bude muset opustit území ČR, přičemž společnému životu v zemi původu nic nebrání.

[12] V návaznosti na výše uvedené lze proto nejprve konstatovat, že brojí-li stěžovatelka proti závěru městského soudu, podle něhož měly být manželka i děti žalobce účastníky správního řízení, míjí se tato argumentace s podstatou zrušujících důvodů, na kterých je napadený rozsudek postaven. Závěr, podle něhož manželka a děti žalobce měly být považovány za účastníky správního řízení, městský soud bez podrobnější argumentace konstatoval toliko „nad rámec“ nosných částí odůvodnění. Zmiňuje-li v této souvislosti stěžovatelka, že městský soud považoval členy rodiny žalobce za osoby zúčastněné na řízení před soudem, je k tomu třeba uvést, že podmínky účastenství ve správním řízení a postavení osoby zúčastněné na soudním řízení správním jsou odlišné (viz § 34 s. ř. s.). Závěr o tom, že povinností stěžovatelky bylo posoudit též dopady daného rozhodnutí do soukromého a rodinného života (členů) rodiny žalobce, neodvítel městský soud z toho, že členové rodiny žalobce měli být účastníky daného správního řízení, ale z pěti samostatně vymezených argumentačních bodů (viz body 42. až 46. napadeného rozsudku), které již byly reprodukovány výše a které se účastenství ve správním řízení netýkají.

[13] Podstata závěrů městského soudu plynoucích z napadeného rozsudku se tedy netýkala otázky účastenství ve správním řízení, ale spočívala v provázanosti pobytových oprávnění členů rodiny na oprávnění žalobce. Jak již bylo výše uvedeno, stěžovatelka v tomto ohledu v žalobou napadeném rozhodnutí sice vyšla z toho, že žalobce pobývá na území ČR se svojí manželkou a třemi dětmi, přičemž všichni čtyři odvozují svůj pobytový status od oprávnění žalobce, výslovně nicméně uzavřela, že „celá rodina tak bude muset opustit území České republiky a společnému životu v zemi původu nic nebrání.“ Z naposledy citované části odůvodnění je zřejmé, že sama stěžovatelka fakticky hodnocení dopadu daného rozhodnutí do soukromého a rodinného života nečinila jen ve vztahu k osobě žalobce, ale vyjádřila se právě i k otázce „společného života“ celé rodiny žalobce v zemi původu. V tomto ohledu je nicméně třeba souhlasit s městským soudem v tom, že takový závěr postrádá oporu v odůvodnění předestřených skutkových zjištěních správních orgánů, resp. není v tomto směru jakkoliv blíže odůvodněn (zejm. ve vztahu k dalšímu životu celé rodiny žalobce, resp. potencionálnímu přesunu do země původu). Ostatně v případě funkčního rodinného soužití často není ani možné jednoznačně oddělit posouzení dopadu rozhodnutí do života jejích jednotlivých členů, resp. do fungování rodiny jako celku. Judikatura zdejšího soudu již navíc v minulosti opakovaně v různých situacích připustila, že přiměřenost dopadů pobytového rozhodnutí je na místě posuzovat nejen ve vztahu k rodinnému a soukromému životu cizince samotného, ale i ve vztahu k jeho blízkým rodinným příslušníkům (srov. např. rozsudek ze dne 25. 5. 2016, čj. 1 Azs 81/2016-33, a v něm dále citovaná rozhodnutí). Výše uvedené platí tím spíše, pokud je v nynější věci pobytové oprávnění manželky a dětí navázané na pobytový status žalobce. Vyjadřuje-li tedy nyní stěžovatelka v kasační stížnosti nesouhlas s tím, že by měla posuzovat též soukromý život dalších členů rodiny žalobce, je tento jeho postoj v jistém rozporu

s odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí, v němž sama stěžovatelka citovaný závěr ve vztahu ke společnému soužití rodiny v zemi původu učinila. Vedle toho nelze přehlédnout, že nynější argumentace stěžovatelky je toliko obecná, zmiňuje se pouze o soukromém životě členů rodiny žalobce (byť závěry městského soudu jsou formulovány širěji ve vztahu k soukromému i rodinnému životu) a stěžovatelka ji zmínila toliko v rámci námítky týkající se účastenství členů rodiny žalobce v daném správním řízení. Tato argumentace tedy nijak nereaguje na výše citovaná východiska městského soudu, na kterých vystavěl své závěry o zrušení žalobou napadeného rozhodnutí stěžovatelky.

[14] Jde-li o kasační argumentaci stěžovatelky, podle níž bylo na žalobci, aby správním orgánům poskytl veškeré relevantní informace potřebné k posouzení žádosti (včetně přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života), což neučinil, je třeba připustit, že břemeno tvrzení tíží primárně žadatele o konkrétní pobytové oprávnění. Je to totiž sám žadatel, kdo disponuje relevantními informacemi ze svého soukromého a rodinného života a kdo nejlépe může vylicit specifika svého soukromého a rodinného života do té míry, aby mohla být položena „na misku vah“ proti veřejným zájmům, které případně naopak brání udělení pobytového oprávnění. Jde o informace z jeho vlastní soukromé až intimní sféry (např. informace týkající se zdravotního stavu), jejichž sdělení závisí výlučně na vůli žadatele. Jinak řečeno, je to primárně žadatel, kdo má povinnost správnímu orgánu uvést informace ze svého soukromého a rodinného života, o nichž se domnívá, že jsou pro posouzení věci relevantní a byly by případně způsobily převážit nad jinými zájmy a hledisky. Teprve v případě, že by měl správní orgán o těchto informacích pochybnosti, nebo by nastala potřeba jejich doplnění, lze vyžadovat odpovídající procesní aktivitu po správním orgánu. Správní orgán je vázán povinností zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), to však neznamena, že jsou správní orgány povinny při rozhodování o pobytovém oprávnění samy, bez toho, že by sám žadatel uváděl informace o svém soukromém a rodinném životě, které jsou pro posouzení jeho žádosti relevantní, zjišťovat a pátrat po podrobnostech a specifikách žadatelova soukromí, která by případně převážila nad důvodem pro neudělení pobytového oprávnění (aktuálně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2020, čj. 1 Azs 260/2020-27).

[15] Na uvedených východiscích je jistě třeba setrvat i v nyní projednávané věci, a to tím spíše, že rozhodnutí o neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu může být přinejmenším z hlediska bezprostřednosti zásahu do práv žalobce méně závažné než kupříkladu rozhodnutí o správním vyhoštění, což může mít svůj odraz i v míře hodnocení dopadů tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Uvedené však neznamena, že by správní orgány mohly na zkoumání takového dopadu rozhodnutí zcela anebo téměř úplně rezignovat, nejsou-li tvrzení cizince dostatečně detailní či úplná. Především je pak třeba opětovně připomenout, že zrušující závěr městského soudu je postaven primárně na nedostatečnosti odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a v tomto ohledu se s ním Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

[16] V případě žalobce v nynější věci především nelze přehlédnout, že na území ČR žije s manželkou a třemi nezletilými dětmi (nejstarší syn se zde narodil). Uvedené plynulo již z formulářové žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu, přičemž z tam uvedených údajů bylo též patrné, že nejstarší syn zde chodí do školy a druhorozená dcera do školky. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že žalobce mohl (a ve vlastním zájmu i měl) bližší

pokračování

okolnosti týkající se jeho rodinného a soukromého života (i dalších členů jeho rodiny) detailněji popsat nejpozději v odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti. Namísto toho žalobce v příslušné části odůvodnění odvolání spíše v obecné rovině poukázal na nepřiměřený zásah rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života a na povinnost správních orgánů zjistit skutečný stav věci. Nejvyšší správní soud však v této souvislosti považuje za nutné připomenout, že podstata závěrů správních orgánů obou stupňů se v dané věci týkala posouzení toho, jaký je úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území [§ 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců], resp. zda je dostatečný, k čemuž také bylo vedeno dokazování. Jinak řečeno, zabývala-li se stěžovatelka existencí společně posuzovaných osob (dalších členů rodiny žalobce), mimo jiné určovala ve vztahu k nim částku životního minima či řešila otázku bydlení rodiny žalobce a skutečných nákladů na ně, měla již na základě toho dostatek indicií k tomu, aby zjištěné skutečnosti zohlednila i v případě hodnocení dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Řada okolností významných pro posouzení dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života rodiny jí totiž byla z daného řízení známa (a byla zjistitelná z podkladů, jež byly součástí správního spisu), nicméně stěžovatelka je v odůvodnění napadeného rozhodnutí nikterak nezohlednila, případně ani nevysvětlila, zda a z jakého důvodu k nim přihlížet nelze. Zbývá dodat, že úvahy stěžovatelky obsažené v kasační stížnosti týkající se výše příjmu rodiny žalobce a jejich poměřování s ochranou veřejného zájmu (resp. možným rizikem pro sociální systém ČR), nemohou chybějící odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nahradit.

[17] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že jistě nelze požadovat, aby odůvodnění správních rozhodnutí bez ohledu na podobu a detailnost tvrzení účastníků vždy obsahovalo podrobné a komplexní zhodnocení všech v úvahu přicházejících aspektů dopadu daného rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince či jeho rodiny. Je třeba vyjít z toho, že míře podrobnosti tvrzení účastníků bude odpovídat i další postup správního orgánu při zjišťování relevantních skutečností, resp. míra podrobnosti odůvodnění jeho rozhodnutí. Stejně tak lze souhlasit se stěžovatelkou v tom, že není důvod vždy trvat na hodnocení přiměřenosti rozhodnutí z hlediska všech aspektů předpokládaných v § 174a zákona o pobytu cizinců. V nyní projednávané věci je nicméně třeba uzavřít, že ze skutečností, které žalobce v žádosti a v řízení o ní uvedl (doložil), a které byly správním orgánům známy, plynuly dostatečné obrysy toho, že na území ČR žalobce vede rodinný život, resp. jakou má podobu, a to i z hlediska ostatních členů jeho rodiny. Za těchto okolností je zcela namístě žádat po správních orgánech, aby svůj závěr týkající se rodinného života žalobce blíže odůvodnily, resp. tento závěr odpovídajícím způsobem poměřily s důvody zamítnutí žádosti žalobce. Znovu je třeba zdůraznit, že nelze požadovat po správních orgánech, aby za cizince domýšlely konkrétní a individuální okolnosti týkající se jejich soukromého a rodinného života, pokud však tyto skutečnosti vyplývají přímo z obsahu správního spisu anebo okolností, které jsou správním orgánům známy dokonce z téhož řízení, je nutno trvat na požadavku, aby se s nimi správní orgány alespoň v určité míře vypořádaly a zohlednily je. Jakkoliv lze hypoteticky souhlasit s tím, že existence rodinného života by i v případě žalobce mohla být zachována při současném vycestování žalobcovy manželky a dětí společně s ním do země jeho původu, resp. že společnému soužití rodiny žalobce v zemi původu by nemuselo nic bránit, správní orgány k tomuto závěru dospěly bez dostatečného zohlednění jim známých relevantních skutkových okolností, resp. své související závěry přezkoumatelným způsobem neobjasnily. V tomto ohledu tedy i přes uplatněnou kasační argumentaci stěžovatelky

závěry napadeného rozsudku městského soudu obstojí, a ani tato kasační námitka tedy není důvodná.

[18] Lze dodat, že teprve dostojí-li stěžovatelka své povinnosti týkající se požadavků na odůvodnění jejího rozhodnutí, a to včetně hodnocení významu zjištěných skutkových okolností, bude možno posoudit správnost jejích závěrů (otázka správného právního posouzení věci). Tímto směrem ostatně míří i podstata závazného právního názoru městského soudu, který je stěžovatelka v dalším řízení povinna respektovat. Bude tedy na ní především, aby se opětovně zabývala dopady svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a zohlednila přitom všechny jí známé relevantní skutkové okolnosti věci, a to i ve vztahu k rodině žalobce.

IV. Závěr a náklady řízení

[19] S ohledem na shora uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že žádná z uplatněných kasačních námitek není důvodná, a proto kasační stížnost dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[20] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Nejvyšší správní soud přiznal úspěšnému žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v podobě odměny jeho zástupce. V souladu s § 7 bodem 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), tato odměna činí 3 100 Kč za jeden úkon právní služby [vyjádření ke kasační stížnosti dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 3 400 Kč. Z údajů dostupných v registru ekonomických subjektů Ministerstva financí (ARES) vyplynulo, že zástupce žalobce není plátcem DPH. Žalobci se tedy přiznává celková náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 3 400 Kč. Tuto částku je stěžovatelka (žalovaná) povinna zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce Mgr. Pavla Čížinského, advokáta se sídlem Baranova 1026/33, Praha 3, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 26. listopadu 2020

Milan Podhrázký
předseda senátu